

[Udenrigsministeren]

heller ikke bero på, om to, tre eller fire organisationer er med, for det er slet ikke det, sagen drejer sig om.

Regeringens politik i denne sag er baseret på to ting: for det første et ønske om overgang til et demokratisk samfund med flertalsstyre og med frihedsrettigheder, et samfund, som vi selv anser for at være det ideelle, når det drejer sig om den politiske konstruktion. For det andet et ønske om, at en sådan overgangsordning bliver en internationalt acceptabel løsning. Det sidste er selvfølgelig også en væsentlig betingelse, for vi kan jo lige så godt se i øjnene, at den udvikling, der finder sted i det sydlige Afrika, har virkninger, som ikke kun begrænser sig til Zimbabwe eller til nabolandene, men også kan have konsekvenser for det øvrige Afrika og for den internationale situation i det hele taget. Vi ved, at der er stormagter, som engagerer sig – det gælder f. eks. Sovjetunionen – i Afrikas politik og har gjort det meget stærkt i perioder. Vi ved, at der har været og stadig er cubanske tropper i Afrika. Der er altså en risiko for en internationalisering af alle konflikter af denne type, og den virkning, det kan få på internationale politiske forhold, er vi naturligvis i den danske regering – og det er man i alle regeringer – nødt til at overveje meget nøje. Derfor er vores anden forudsætning altså, at en løsning er internationalt acceptabel, for ellers betyder det jo bare, at der sker en fortsat optrapning af kampaktivitet, og at området bliver mere og mere ustabil.

Derfor støtter vi den britisk-amerikanske løsning. Derfor siger vi, at den i sin opbygning er den mulighed, som bør afprøves. Den er jo ikke færdigafprøvet: vi tror stadig, at der er en chance for, at styret i Zimbabwe vil acceptere, at det er den løsning, der skal være grundlaget. Så kan man have formodninger om, hvorvidt det vil lykkes eller ikke lykkes, og man kan tage udtalelser, der er faldet fra de forskellige parter til indtægt for det ene eller det andet synspunkt, men regeringens opfattelse er altså den, at det britisk-amerikanske initiativ stadig fortjener at blive afprøvet, og at man stadig må lægge pres på alle parter for at få dem til at acceptere dette initiativ som udgangspunktet.

Det er af den grund, at regeringen altså i dag har måttet afvise kristeligt folkepartis forslag. Vi tror, at Danmark også er bedst tjent med at holde sig til dette, for det

britisk-amerikanske initiativ fortjener så massiv en international opbakning som muligt, og det har vi gjort i forholdet til de øvrige nordiske lande, i forholdet til de øvrige EF-lande, i FN og i de samtaler, vi har ført med en lang række afrikanske lande om disse problemer.

Poul Nielson (S):

Det er lige en enkelt bemærkning i anledning af, at et par af ordførerne var inde på, at vi nu måtte vente, til de forestående valg var blevet gennemført, og så se, hvordan situationen ser ud. Men hvad er det for valg, som er umiddelbart forestående i Zimbabwe? Vi ved jo, at Ian Smith egenmægtigt har udsat disse valg på ubestemt tid, hvilket også karakteriserer den situation, der rent faktisk foreligger.

Hr. Jens Møller sagde, at kristeligt folkeparti ikke ønskede at støtte Ian Smith med dette forslag. Men det er et håb, der er for fremt til at kunne tages alvorligt: der er en vis nødvendighed i at lade sig distrahere af virkeligheden. Jeg synes ikke, man kan komme uden om den betragtning i en karakteristik af dette forslag fra kristeligt folkeparti.

Hr. Honoré var glad for den beherskede reaktion fra min side – jeg ville i hr. Honorés sted være taknemlig for den. Jeg håber, at dette er et velment forsøg på at bringe noget debat i gang om det spørgsmål osv.; jeg håber virkelig ikke, det er noget kristeligt folkeparti regner med kan gennemføres.

Jørgen Junior (FP):

Kun et par korte bemærkninger. Hr. Ib Nørlund konstaterede kolonialistiske synspunkter hos undertegnede. Det er jo en ganske fantastisk bemærkning, når det må konstateres, at kolonialisme i dag ikke findes i Afrika på anden måde end den form for sovjetisk imperialisme, som jo er den væsentligste udenlandske indblanding og den væsentligste udenlandske magtfaktor i hele det afrikanske spørgsmål.

Der tales om brutal vold mod landets egen befolkning, og at alle frihedsbevægelser er kommunistiske. Det tror jeg ikke nogen har påstået. Jeg synes netop, ideen i kristeligt folkepartis forslag er, at man ønsker at yde støtte til andre end de forholdsvis få kommunistiske, såkaldte befrielsesbevægelser.